

REPUBLIKA E KOSOVËS
REPUBLIKA KOSOVA – REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA SUPREME E KOSOVËS
VRHOVNI SUD KOSOVA – SUPREME COURT OF KOSOVO

C-IV-14-3787

Ankuesi

Z. Th, Malishevë.

Kundër

E paditura

Agjencia Kosovare e Privatizimit, rruga “Agim Ramadani”, nr. 23, Prishtinë.

Dhoma e Posaçme e Gjykatës Supreme të Kosovës për çështjet në lidhje me Agjencinë Kosovare të Privatizimit (Dhoma e Posaçme), gjyqtarja Hajrie Shala, me 18 shkurt 2020, lëshon këtë:

A K T G J Y K I M

- I. REFUZOHET ankesa si e pabazuar dhe VËRTETOHET vendimi i Autoritetit të Likuidimit PRZ-008-0480, i datës 16 dhjetor 2013, si i drejtë dhe i bazuar në ligj.**
- II. Nuk caktohen taksa gjyqësore për ankuesin.**

Rrethanat faktike dhe procedurale

Me 25 prill 2014, ankuesi nëpërmjet të autorizuarit dorëzoi në Dhomën e Posaçme, ankesë kundër Vendimit nr. PRZ-008-0480, të datës 16 dhjetor 2013, të Autoritetit të Likuidimit të Agjencisë Kosovare të Privatizimit (më tej Autoriteti i Likuidimit ose shkurt AL), me të cilin ka kërkuar kompensimin për 3 paga të pa paguara, në shumë prej 360.00 €, nga NSH “M.. (në likuidim).

Ankuesi ka pohuar se NSH-ja u privatizua me 04 nëntor 2009 dhe se ankuesi me të gjithë punëtorët tjerë në këtë rast ishin punëtor të ndërmarrjes dhe në të njëjtën datë AKP-ja ia ndërpreu punën këtyre punëtorëve, përmes një letre të dhënë çdo punëtori, duke i njoftuar për ndërprerjen e menjëhershme të punësimit. Po ashtu, ankuesi ka pohuar se të gjithë punëtorët ishin pre e ndërprerjes masive të punës nga ndërmarrja dhe se kanë të drejtë ne pagat e tyre të pa paguara, ndërsa AKP-ja nuk ua kishte mohuar këtë të drejtë, por AKP-ja ua kishte refuzuar kërkesën me pretendimin se kërkesa është e parashkruar. Sipas ankuesit kërkesa nuk është e parashkruar dhe se Ligji i Punës së Bashkuar nuk është ligj i aplikueshëm në Kosovë pasi që është revokuar me Ligjin për Ndërmarrjet të vitit 1988.

Gjithashtu ankuesi ka pohuar se paditësi ka vepruar sipas udhëzimeve të AKM-së, pra ka marrë letrën zyrtare nga AKM-ja për ndërprerjen e marrëdhënies së punës me të cilin është udhëzuar se ai do të kontaktohej kur të fillojë procedurat e likuidimit. Në mbështetje të kërkesës ankuesi ka bashkangjitur dokumentet në kopje si: vendimin PRZ008-0480 të datës 16 dhjetor 2013, vendimin PRZ008-0481 të datës 16 dhjetor 2013, njoftimin e datës 06 nëntor 2009 dhe kopjen e letërnjoftimit.

Me 29 janar 2020, e paditura AKP-ja ka parashtruar mbrojtje në ankesë, në të cilën ka pohuar se AL-ja ka kryer një vlerësim të saktë të rrethanave faktike dhe dispozitat ligjore janë zbatuar saktësisht. Po ashtu e paditura ka pohuar se ankesa është parashtruar jashtë afatit 30 ditor të përcaktuar, ankuesi e ka pranuar vendimin me 27 dhjetor 2013 në bazë të libër pranimit të PTK-së dhe ka ushtruar ankesë me 25 prill 2014 që është jashtë afatit 30 ditor. Sipas të paditurës përveç që ankesa është dorëzuar me vonesë, pretendimet e ankuesit janë të parashkruara, pasi që ankuesi nuk ka ndërmarrë asnjë veprim juridik kundër NSH-së gjatë periudhës 04 nëntor 2009 – 04 nëntor 2012, afati 3 vjeçar i parashkrimit.

Arsyetimi ligjor:

Ankesa refuzohet si e pabazuar, kurse vendimi i Autoritetit të Likuidimit të AKP-së, PRZ008-0480, i datës 16 dhjetor 2013, vërtetohet si i drejtë dhe i bazuar në ligj

Në bazë të nenit 2.4 dhe nenit 77.1.1.1 të Ligjit Nr.06-L-086 të Dhomës së Posaçme të Gjykatës Supreme të Kosovës për çështjet që lidhen me Agjencinë Kosovare të Privatizimit (në tekstin e mëtejshëm Ligji për Dhomën e Posaçme), gjykata zbaton dispozitat procedurale të këtij ligji.

Në bazë të nenit 76.3 i Ligjit për Dhomën e Posaçme, në lidhje me nenin 399 të Ligjit për Procedurën Kontestimore, gjykata vlerëson se faktet relevante të lëndës janë të pakontestueshme dhe lëshon këtë aktgjykim pa caktuar seancë dëgjimore.

Në rastin konkret gjykata ka vendosur që ta trajtojë këtë çështjen brenda pretendimeve dhe shumës së kërkuar të përcaktuar në ankesë, me të cilën është iniciuar ky kontest, me datë 25 prill 2014. Në këtë ankesë është atakuar vendimi i AL-së PRZ008-0480 i datës 16 dhjetor 2013 që ka të bëjë me pagat e pa paguara në shumë prej 360.00 €. Ankuesi ka bashkangjitur si provë edhe vendimin PRZ008-0481 të datës 16 dhjetor 2013, i cili vendim nuk ishte atakuar me ankesë por vetëm se ishte bashkangjitur shkresave të lëndës, andaj objekt i këtij kontesti është vendimi i AL-së PRZ008-0480 i datës 16 dhjetor 2013 dhe arsyetimi i këtij vendimi në vijim do të bëhet vetëm sa i përket vendimit të lartcekur, PRZ008-0480.

Sipas mbrojtjes së të paditurës, ankuesi ka pranuar vendimin e Autoritetit të Likuidimit më 27 dhjetor 2013 dhe sipas të paditurës ankesa ishte parashtruar në Dhomën e Posaçme më 25 prill 2014. Si provë për këtë, e paditura ka dorëzuar një kopje të libër pranimit të PTK-së.

Gjykata është e mendimit se kopja e libër pranimit e cila i ishte bashkangjitur mbrojtjes, me anë të së cilës AKP-ja dëshiron të provoj datën e fillimit të rrjedhjes së afatit për parashtrimin e ankesës, nuk përmban datë dokumenti të qartë të pranimit të dërgesës.

Prandaj, e paditura nuk ka provuar se ankuesi nuk ka respektuar afatin 30 ditor të përcaktuar më nenin 37.7 të Shtojcës së Ligjit për AKP-në (Nr. 04/L-034).

Gjykata ka shqyrtuar në tërësi të gjithë materialin e paraqitur në gjykatë nga të dyja palët dhe konstaton se njëra ndër çështjet thelbësore kontestuese, ndërmjet palëve është çështja e parashkrimit, që si e tillë është çështje e rregulluar me dispozita ligjore, dhe meqenëse gjykata konstaton se është parashkruar e drejta për të kërkuar në rrugë gjyqësor përmbushjen e detyrimit, pretendimet e tjera të palëve nuk do të shqyrtohen.

Neni 37.4.4.1 i Shtojcës së Ligjit për AKP-në, parasheh:

kërkesat që konsiderohen të jenë të pasafatshme sipas afatit të kufizuar të përcaktuar me ligje të aplikueshme, si dhe kërkesat që nuk janë parashtruar në mënyrë të rregullt apo në kohë para gjykatës kompetente, refuzohen dhe nuk gëzojnë të drejtë për të marrë pjesë në disbursimet nga likuidimi;

Gjykata gjen se neni 608 i ligjit për Punën e Bashkuar (Gazeta Zyrtare nr. 53/76) në të cilin ishte mbështetur vendimi refuzues i AKP-së ishte shfuqizuar me Ligjin mbi Ndryshimet dhe Plotësimet e Ligjit mbi Ndërmarrjet (GZ 40/89) i cili ligj kishte hyrë në fuqi me 15 korrik 1989, konkretisht me nenin 74, i cili nen e plotëson Ligjin mbi Ndërmarrjet (GZ 77/88, (i cili kishte hyrë në fuqi me 01 janar 1989), konkretisht nenin 196 i cili qartësisht normon shfuqizimin e të gjitha dispozitave të Ligjit mbi Punën e Bashkuar, përveç dispozitave nga Kreu IV dhe Kreu i VI kaptina 2, dispozita e nenit 608 është e vendosur në Kreun e VI në kaptinën e 3, që do të thotë se është shfuqizuar me këtë ndryshim plotësim të ligjit. Ligji mbi Marrëdhënien e Punës i datës 14 prill 1989 dhe Ligji për të drejtat themelore nga marrëdhënia e punës i datës 28 shtator 1989, nuk kanë paraparë dispozita të veçanta lidhur me parashkrimin e kërkesave monetare që lindin nga marrëdhënia e punës, megjithatë kjo nuk do të thotë se instituti i parashkrimit për kërkesat monetare ka mbetur i pa mbuluar me dispozita të tjera ligjore.

Gjykata vlerëson se, për kohën kur pretendohet se është krijuar detyrimi, duhet të aplikohet parashkrimi i përgjithshëm për detyrimet civile. Këto rregulla gjinden në Ligjin mbi Marrëdhëniet e Detyrimeve (LMD) nr. 690 të datës 30 mars 1978, të njëjtat rregulla gjinden edhe në Ligjin nr. 04/L-077 për Marrëdhëniet e Detyrimeve (LMD) i cili ka hyrë në fuqi më 19 dhjetor 2012. Në pajtim me nenin 372, paragrafi 1 i LMD-së, parashkrimi i kërkesave periodike siç është paga, është tri (3) vjet; Ligji i ri ka mbajtur të njëjtin afat parashkrimi prej 3 vitesh (neni 353, paragrafi 1, i LMD-së). Po ashtu, Ligji i Punës nr. 03/L-212 i cili është në fuqi, nuk parasheh dispozitë të veçantë për parashkrimin në lidhje me pagesat e të ardhurave, por parasheh një afat të përgjithshëm prej 3 viteve të parashkrimit, në lidhje me kërkesat që lindin nga marrëdhënia e punës. Nga dispozitat e lartcekura, gjykata vlerëson se parashkrimi si institut i së drejtës civile në përgjithësi dhe në veçanti afati 3 vjeçar i parashkrimit për kërkesat monetare, është ruajtur në të gjitha ligjet që kanë qenë të aplikuara në atë kohë, por edhe në ligjet që tani janë në fuqi.

Prandaj, shihet se parashkrimi për pagat e papaguara të kërkuara në këtë lëndë ishte i rregulluar me LMD-në (1978), i cili ishte ligj ende në fuqi në atë kohë. Vetëm në dhjetor 2012 ligji i aplikueshëm ndryshoi, por ende LMD ka mbajtur të njëjtin afat parashkrimi prej 3 vjetësh.

Me vjetërsim/parashkrim, ligjërisht shuhet e drejta e kërimit të përmbushjes së detyrimit, parashkrimi fillon të rrjedhë ditën e parë pas ditës kur kreditori të ketë pasur të drejtë të kërkojë përmbushjen e detyrimit, në qoftë se me ligj për raste të veçanta nuk është parashikuar diçka tjetër. Në rastin konkret, e drejta për të kërkuar kompensimin e pretenduar të pagave të pa paguara është ligjërisht e vjetërsuar pas 3 viteve, pasi që NSH-ja nuk ka përmbushur detyrimin e saj ndaj parashtruesit të kërkesës brenda këtij afati dhe pasi që ankuesi nuk ka ofruar ndonjë dëshmi se ka paraqitur kërkesë në ndonjë procedurë gjyqësore, apo para ndonjë autoriteti kompetent brenda afatit 3 vjeçar, për të kërkuar borxhin e pretenduar në lidhje me pagat e pa paguara dhe kështu për ta ndaluar rrjedhjen e afatit të parashkrimit. Sipas shkresave të lëndës, pasi që ankuesi nuk e ka përcaktuar periudhën për cilën i ka kërkuar pagat, konsiderohet se ankuesi kërkesën e ka parashtruar lidhur me pagat e pa paguara, për vitin 2009 (kohë kur është privatizuar NSH-ja) në shumë prej 360 €. Nga shkresat e lëndës rrjedh se ankuesi kërkesën për pagat e pa paguara e ka parashtruar pranë Autoritetit të Likuidimit më 09 gusht 2013, brenda afatit për parashtrimin e kërkesave pranë AL-së, por që në bazë të dispozitave ligjore të lartcekura, një kërkesë e tillë në atë kohë vetëm se ishte parashkruar.

Ankuesi ka pasur të drejtë të kërkojë përmbushjen e detyrimit të pretenduar pas çdo muaji të kaluar për të cilët nuk i është paguar paga, kështu që afati i parashkrimit ka rrjedhur për çdo muaj të pagave të pa paguara veç e veç. Kërkesa e ankuesit për 3 pagat e pa paguara para muajit nëntor 2009, është parashkruar brenda afatit 3 vjeçar, që i bie se afati i parashkrimit ka arritur në muajin dhjetor të vitit 2012, ankuesi kërkesën e ka parashtruar në muajin gusht 2013, që do të thotë jashtë çdo afati të paraparë ligjor. Ankuesi, me parashtrimin e ankesës kundër vendimit të AL-së, nuk ka pohuar ndonjë fakt apo argument ligjor që do të bënin ndryshimin e rrethanave faktike, sa i përket parashkrimit të së drejtës për të kërkuar në rrugë gjyqësore pagat e pa paguara dhe kështu për të ndikuar në ndryshimin e vendimit të ankimuar.

Për më tepër, gjykata gjen se kërkesa është e pabazuar edhe për faktin se Shtojca e Ligjit për AKP-në (nr. 04/L-034) Neni 40, paragrafi 1.6.1 i referohet vetëm prioritetit të tri (3) pagave të fundit të papaguara. Prioriteti i lartë megjithatë nuk ia njih automatikisht të drejtën e punëtorit për tri pagat por i jep prioritet në mesin e borxheve të tri pagave të fundit të cilat mund të kenë mbetur pa u paguar.

Andaj në bazë të të lartcekurave dhe në pajtim me nenet 54.1 dhe 74.4 të Ligjit për Dhomën e Posaçme u vendos si në dispozitiv të aktgjykimit.

Taksat gjyqësore

Në bazë të nenit 62.5 të Ligjit për Dhomën e Posaçme secila palë do të mbulojë shpenzimet e veta. Në pajtim me nenin 13.3 të Udhëzimit Administrativ për Unifikimin e Taksave Gjyqësore, të Këshillit Gjyqësor të Kosovës (KGJK) nr. 01/2017, të datës 22 mars 2017, nuk caktohen taksa gjyqësore, në këtë procedurë ankimore, pasi që vlera e kontestit është nën 1,000.00 €.

Këshilla juridike

Kundër këtij aktgjykimi mund të parashtrohet ankesë me shkrim në Kolegjin e Apelit të Dhomës së Posaçme brenda 15 ditëve nga pranimi i këtij aktgjykimi. Ankesa duhet të dorëzohet në bazë të nenit 9.6 të Ligjit për Dhomën e Posaçme.

Gj y q t a r e
Hajrie Shala